

Arrest

**nr. 204 113 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Stad WERVIK, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de Stad Wervik van 18 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2018 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Blijkens de bestreden beslissing zou de verzoekende partij, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hebben ingediend.

Op 18 december 2017, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

~~"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, 51, § 1, derde lid, 51, § 2, tweede lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 21/06/2017 werd ingediend door:~~

Naam : K. (...)

Voorna(a)m(en) : S. (...)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum : (...)/1993

Geboorteplaats : TORCHYN (OEKRAÏNE)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

- ☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.¹
- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie ;
- ☒ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ;
- ☐ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;
- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ;
- ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ;
- ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dagen."~~

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij betaalde twee maal een rolrecht van 186 euro in plaats van de verschuldigde 186 euro. Het onverschuldigde bedrag zal haar worden terugbetaald (zie verder onder punt 5. Kosten).

2.2. Hoewel hiertoe te zijn opgeroepen per brief van de griffiediensten van de Raad op 30 januari 2018 laat de verwerende partij na een nota met opmerkingen en een administratief dossier in te dienen.

Artikel 39/59, §1, eerste lid, wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van fair play, van de rechten van verdediging, van "artikel 52, §3, van de vreemdelingenwet", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat de opgeven motivering van de bestreden akte als volgt luidt :

"In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie of van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag familielid een burger van de Unie of die op 21/06/2017 werd ingediend door :

Naam : K. (...)

Voorna(a)m(en) : S. (...)

Nationaliteit : Oekraïne

Geboortedatum : (...)/1993

Geboorteplaats : TORCHYN (OEKRAÏNE)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te : Kruisekestraat 8/ - 8940 WER.VIK om de volgende reden geweigerd .

(...)

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ;

Dat de bestreden akte zowel inhoudelijk als formeel niet deugdelijk gemotiveerd is.

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, ,

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991). Dat ook het algemeen rechtsbeginsel dat motiveringsvereiste inhoudt geschonden is. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat terzelfdertijd de inhoudelijke en materiële motivering kunnen geschonden zijn.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. m\ 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dcl 1 april 2004).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.R.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, { bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr, RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiele vormvereiste op te leggen. Dat. de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W.. 1.995-96, 49).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN

MENS EL. „A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde , zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen (RVV, nr. 17.708 van 24 oktober 2008).

Aangezien het doel van wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betere informatie van de bestuurde en het vergemakkelijken van het jurisdictioneel toezicht is (RvSt nr. 210.331 van 11 januari 2011).

a) Dat als men de opgegeven juridische grondslag bekijkt namelijk artikel 52, § 3, van de vreemdelingenwet leest dan kan men niet inzien wat dit artikel te maken heeft met het dossier.

Een verwijzing zonder enig artikel naar het koninklijk van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat volgens de tekst hiermee in verband zou staan is evenmin behulpzaam.

Dat voormelde doelstelling niet wordt bereikt. Bijgevolg lijkt de beslissing kennelijk niet gemotiveerd te zijn doordat men het moet doen met een artikel waarvan niet kan gevonden worden wat het te maken heeft met de zaak van de verzoekende partij.

Door een artikel toe te passen dat niets te maken heeft met de zaak van de verzoekende partij is ook dit voormeld artikel geschonden, nu men een artikel toepast waarvan men niet kan inzien waarom dit op de zaak van verzoekende partij zou slaan.

De verwijzing naar een volledig K.B. kan evenmin ernstig als opgave van enige motivering worden beschouwd. Dat een administratieve akte ontbloeit is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voormelde administratie van toepassing is { SALMON, J., Le consiel d'Etat, Bruylant 1994, L p. 474); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijke gemotiveerd is.

Dat de aan de opgelegde formele motiveringsvereiste niet is voldaan door verwijzing naar adviezen waarvan de verzoekende partij geen kennis kreeg (RvSt, Waraants, nr. 21.(535, 3 december 1981). Dat dit dus bijgevolg ook geldt als de verzoekende partij zelfs volledig in het ongewisse wordt gelaten.

Dat door het niet opgeven van enige juiste juridische motieven het voor de verzoekende partij niet alléén onmogelijk is om een doelgericht beroep in te dienen, of dat er enig jurisdictioneel toezicht mogelijk is op hetgeen eventueel onderliggend aan de beslissing zou zijn.

Dat enkel een wetsbepaling wordt opgegeven, die dan nog niet van toepassing kan zijn waardoor het voor verzoekende partij en vervolgens ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk kan zijn waarom men gekomen is tot een negatieve beslissing. Dat verzoekende partij, die overtuigd is dat hij ter zake gerechtigd is op een verblijfstitel en die zich niet kan vinden in het resultaat van de beslissing op die wijze zelfs niet enigzinds doelgericht een beroep kan indienen gericht tegen de eventueel onderliggende redenen van de beslissing of kan oordelen of een beroep tegen een behoorlijk gemotiveerde beslissing zinvol is of dat hij een nieuwe aanvraag behoort in te dienen waarbij de eventuele gebreken aan de huidige aanvraag hersteld worden en daarbij eventueel nieuwe documenten kan verzamelen ten behoeve van een eventuele nieuwe aanvraag, hetgeen des te erger is nu de verzoekende partij de leeftijd nadert dat een dergelijke aanvraag niet langer ingediend kan worden.

b) Dat voormeld doel niet wordt bereikt. Dat uit de beslissing niet blijkt op welke feitelijke toestand de beslissing juist is genomen. Dat enkel een wetsbepaling wordt opgegeven waardoor het voor verzoekende partij en vervolgens ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk kan zijn waarom men gekomen is tot een negatieve beslissing. Dat verzoekende partij, die overtuigd is dat hij ter zake gerechtigd is op een verblijfstitel en die zich niet kan vinden in het resultaat van de beslissing op die wijze zelfs niet enigszins doelgericht een beroep kan indienen gericht tegen de eventueel onderliggende redenen van de beslissing of kan oordelen of een beroep tegen een behoorlijk gemotiveerde beslissing zinvol is of dat hij een nieuwe aanvraag behoort in te dienen waarbij de eventuele gebreken aan de huidige aanvraag hersteld worden en daarbij eventueel nieuwe documenten kan verzamelen ten behoeve van een eventuele nieuwe aanvraag, hetgeen des te erger is nu de verzoekende partij de leeftijd nadert, dat een dergelijke aanvraag niet langer ingediend kan worden.

Dat de aan de opgelegde formele motiveringsvereiste niet is voldaan door verwijzing naar adviezen waarvan de verzoekende partij geen kennis kreeg (RvSt. Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat dit dus bijgevolg ook geldt als de verzoekende partij zelfs volledig in het ongewisse wordt gelaten.

Dat nergens enige controle mogelijk is ter zake.

Dat door het niet opgeven van concrete motieven het voor de verzoekende partij niet alléén onmogelijk is om een doelgericht beroep in te dienen. Dat zoals reeds gesteld het ook zo is dat hij niet doelgericht kan overgaan tot een eventuele nieuwe aanvraag, hetgeen uiteraard des te erger is gelet op de

leeftijdsvereiste, bij de aanvraag door een meerderjarige. Dat hierdoor ook het fair-play vereiste wordt, geschonden.

Gelet op het voormelde is er ook een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De rechtspraak van de Raad van State neemt als grond van een vernietiging van een administratieve beslissing het redelijkheidsbeginsel aan. De Raad van State bepaalt daarbij het evenredigheidsbeginsel als vernietigingsgrond een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel voor zover het tegen alle redelijkheid ingaat, daarbij zich onthoudend van het overdoen van het oordeel van het bestuur (RvSt nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe liet bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Het opgeven van een artikel dat niets met de zaak te maken heeft en het niet kunnen vinden van de feiten in de beslissing waarop zou gesteund zijn, zorgt er voor dat niet kan worden gezien op welke basis de beslissing genomen is.

Dat diezelfde redenering geldt voor de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, M maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelf der tijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

3.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen.

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven dient te worden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel(s). Tevens dient de beslissing een motivering in feite te hebben die minstens toelaat de beweegredenen van de beslissing in kwestie te kennen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 52, §3 van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van haar betoog dat is gebaseerd op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing is dan ook niet dienstig. Ook waar zij stelt dat er sprake is van een verwijzing naar een "volledig K.B." berust het middel op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu onbetwistbaar aangegeven wordt in de bestreden beslissing dat deze werd genomen in uitvoering van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt niet in te zien hoe de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is gesteund te maken heeft met het dossier, temeer zij er van uit gaat dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 52, §3 van de vreemdelingenwet, wat niet het geval is.

De Raad stelt vervolgens vast dat in de bestreden beslissing het vakje wordt aangekruist waarbij wordt vermeld *“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie”*. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij niet op de hoogte is van de onderliggende reden van de bestreden beslissing. Immers stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat zij niet binnen de termijn heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, bepaalt uitdrukkelijk dat deze termijn 3 maanden bedraagt. De verzoekende partij kan in tegenstelling tot wat zij zelf voorhoudt wel degelijk oordelen of een beroep tegen de bestreden beslissing zinvol is en welk gebrek zij bij een eventuele volgende aanvraag dient recht te zetten. In het aangekruiste motief van de bestreden beslissing wordt immers verduidelijkt dat de verzoekende partij niet binnen de termijn heeft aangetoond aan de voorwaarden van het verblijfsrecht waarop zij aanspraak meent te maken. Samenlezing van dit motief met artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit leert dat de verzoekende partij 3 maanden de tijd had om bewijsstukken aan te brengen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 52, §3 en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In voorliggende zaak maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval.

De Raad wijst er ten slotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het

raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU